

Bryssel, 2. kesäkuuta 2016
(OR. en)

9768/16

Toimielinten välinen asia:
2015/0287 (COD)

JUSTCIV 160
CONSOM 137
DIGIT 67
AUDIO 76
CODEC 809

ILMOITUS

Lähettiläjä:	Puheenjohtajavaltio
Vastaanottaja:	Neuvosto
Ed. asiak. nro:	8879/16
Kom:n asiak. nro:	15251/15
Asia:	Ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi tietyistä digitaalisen sisällön toimittamista koskeviin sopimuksiin liittyvistä seikoista (ensimmäinen käsittely) – Periaatekeskustelu

I TAUSTA

1. Komissio hyväksyi 9. joulukuuta 2015 kaksi sopimusoikeuteen liittyvää direktiiviehdotusta: ehdotuksen direktiiviksi tietyistä digitaalisen sisällön toimittamista koskeviin sopimuksiin liittyvistä seikoista (jäljempänä "digitaalista sisältöä koskeva direktiivi")¹ ja ehdotuksen direktiiviksi tietyistä tavaroiden verkkokauppaa ja muuta etämyyntiä koskeviin sopimuksiin liittyvistä seikoista (jäljempänä "tavaroiden verkkokauppaa koskeva direktiivi")².

¹ Ks. asiak. 15251/15 JUSTCIV 290 CONSOM 220 DIGIT 116 AUDIO 40 CODEC 1731 + ADD 1 + ADD 2.

² Ks. asiak. 15252/15 JUSTCIV 291 CONSOM 221 CODEC 1733 + ADD 1 + ADD 2.

2. Molemmat direktiiviehdotukset ovat osa "Digitaalisten sisämarkkinoiden strategiaa Euroopalle"³. Niiden yleistavoitteena on edistää digitaalisten sisämarkkinoiden nopeampaa kasvua, mistä hyötyvät sekä kuluttajat että yritykset.
3. Puheenjohtajavaltio Alankomaat on asettanut tämän asian tarkastelun asialistansa kärkeen. Asian tärkeyttä osoittaa etenkin neuvoston työryhmätason kokousten tiivis aikataulu (15 kokouspäivää) näiden kahden direktiiviehdotuksen esittämisen jälkeen.
4. Oikeus- ja sisäasioiden neuvoston 10. ja 11. maaliskuuta 2016 hyväksymän toimeksiannon⁴ mukaisesti teknisen tason työskentelyssä keskityttiin ensin digitaalista sisältöä koskevan direktiivin käsittelyyn unohtamatta johdonmukaisuutta tuon direktiivin ja tavaroiden verkkokauppaa koskevan direktiivin välillä.
5. Työryhmätason keskusteluissa on edistytty hyvin digitaalista sisältöä koskevan direktiiviehdotuksen suhteen. Yksityisoikeustyöryhmä (sopimusoikeus) sai päätökseen direktiivin keskeisiä artikloja koskeneen ensimmäisen tarkastelukierroksen. Työryhmän pohdintojen ja valtuuskuntien kirjallisissa lausunnoissaan tekemien varsin kattavien huomioiden perusteella voitiin määrittää direktiivin keskeiset näkökohdat, jotka ovat ehdotusta koskevissa jatkokeskusteluissa olennaisen tärkeitä.
6. Puheenjohtajavaltio toteaa, että digitaalista sisältöä koskeva direktiivi on hyvin tekninen, joten ehdotettujen sääntöjen yksityiskohdista tarvitaan lisäselvityksiä ja keskusteluita, ennen kuin lopullinen kanta voidaan muodostaa.
7. Näyttää kuitenkin siltä, että useista keskeisistä näkökohdista on päästy yhteisymmärrykseen. Puheenjohtajavaltio haluaisi vahvistaa tämän yhteisymmärryksen, jotta voidaan antaa ohjausta tulevaa työtä varten ja luoda pohja merkittävälle edistymiselle digitaalista sisältöä koskevan direktiiviehdotuksen käsittelyssä.

³ Ks. asiak. 8672/15 COMPET 185 TELECOM 109 AUDIO 11 DIGIT 32 RECH 107 MI 291 PI 32 IND 72 ECOFIN 308 ENER 139 DATAPROTECT 70 CYBER 31 JUSTCIV 101 E-JUSTICE 56 CULT 29 EDUC 122.

⁴ Ks. 6150/16 JUSTCIV 17 CONCOM 30 DIGIT 10 AUDIO 12 CODEC 165.

8. Pysyvien edustajien komitea hyväksyi yleisesti kokouksessaan 24. toukokuuta 2016 peruseriaatteiden (ei-tyhjentävän) luettelon sekä poliittiset suuntaviivat, sellaisina kuin ne ovat tämän ilmoituksen liitteessä, ja päätti toimittaa ne neuvoston vahvistettavaksi.

II PÄÄTELMÄ

9. Näin ollen neuvostoa pyydetään
- vahvistamaan tietyistä digitaalisen sisällön toimittamista koskeviin elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisiin sopimuksiin liittyvistä seikoista annettavan direktiivin kokonaisrakenteen peruseriaatteet ja poliittiset suuntaviivat tulevaa työtä varten, jotka on molemmat esitetty tämän ilmoituksen liitteessä, jotta voidaan luoda pohja merkittävälle edistymiselle direktiiviehdotuksen käsittelyssä.
-

**PERUSPERIAATTEET JA POLIITTISET SUUNTAVIIHAT TULEVAA TYÖTÄ
VARTEN*****A. Tavoitteet******a) Poliittiset tavoitteet***

1. Digitaalista sisältöä koskevan direktiivin tarkoituksena on edistää sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa ottamalla EU:ssa käyttöön yhdenmukaistetumpi sopimusoikeudellinen sääntökehys, joka koskee elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisiä sopimuksia digitaalisen sisällön toimittamisesta. Samalla pyritään takaamaan korkeatasoinen kuluttajansuoja ja lisäämään oikeusvarmuutta, mikä pienentäisi transaktiokustannuksia ja helpottaisi yritysten, etenkin pk-yritysten, EU:n laajuista myyntiä sekä vahvistaisi eurooppalaisten kuluttajien luottamusta näiden tehdessä ostoksia valtion rajojen yli.
2. Näitä tavoitteita on keskusteluissa yleisesti kannatettu, joten tulevat keskustelut olisi näin ollen käytävä niiden pohjalta ja ne olisi otettava huomioon direktiivin tekstissä.

b) Johdonmukaisuuden tarve

3. Monet valtuuskunnat ovat keskustelujen aikana painottaneet sitä olennaista näkökohtaa, että EU:n kuluttajasopimuksia koskevan lainsäädännön yleinen johdonmukaisuus on säilytettävä ja että EU:n uudet säännöt digitaalisen sisällön toimittamisesta pystytään sovittamaan hyvin yhteen kansallisen yleisen sopimusoikeuden kanssa.

4. Jotta vältettäisiin lainsäädännön hajanaisuus ja mahdollistettaisiin sääntöjen sujuva käytännön soveltaminen myös esimerkiksi pakettisopimuksissa, jotka eivät koske pelkästään digitaalista sisältöä, elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisiä sopimuksia koskevat säännöt digitaalisen sisällön toimittamisesta ja tavarannmyynnistä olisi yhdenmukaistettava mahdollisimman laajasti ja eroavuuksia olisi käytettävä vain kun se on tarpeen digitaalisen sisällön erityisluonteen asianmukaiseksi huomioon ottamiseksi. Elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisiä tavarannmyyntisopimuksia koskevan EU:n nykyisen järjestelmän perustana olevien yleisten periaatteiden olisi sen vuoksi oltava myöhemmän käsittelyn lähtökohtana esimerkiksi tarkasteltaessa määritelmiä, digitaalisen sisällön sopimuksenmukaisuutta (*sopimuksenmukaisuustesti*), digitaalisen sisällön toimittamista ja toimittajan virhevastuuta silloin kun sisältö ei ole sopimuksen mukaista (lisätietoja jaksossa C).
5. Tässä yhteydessä on tärkeää ottaa huomioon myös ne asiaan liittyvät tiedot, jotka saadaan sääntelyn toimivuutta ja tuloksellisuutta koskevan ohjelman (REFIT) osana toteutettavasta, useita EU:n kuluttaja- ja markkinaoikeusdirektiivejä, kuten kulutustavaroiden kauppaa ja niihin liittyviä takuita koskevaa direktiiviä 1999/44/EY, koskevasta arvioinnista. Näiden tietojen odotetaan tulevan saataville myöhemmin tänä vuonna. Samaten on tärkeää pitää mielessä, että digitaalista sisältöä koskevan direktiiviehdotuksen ja tavaroiden verkkokauppaa koskevan direktiiviehdotuksen olisi oltava keskenään johdonmukaisia.

6. EU:n kuluttajalainsäädännön yleisen johdonmukaisuuden kannalta on niin ikään ensiarvoisen tärkeää, että uusi digitaalista sisältöä koskeva lainsäädäntö sopii hyvin yhteen kuluttajan oikeuksista annetun direktiivin 2011/83/EU (jäljempänä "kuluttajansuojadirektiivi") kanssa. Näiltä osin komissiota kehoitetaan sisällyttämään kuluttajansuojadirektiivin soveltamisesta annettavaan kertomukseensa⁵ arviointi kuluttajansuojadirektiivin ja erityisesti direktiivissä säädettyjen sopimuksetekoa edeltävien tiedonantovelvoitteiden soveltamisesta kaikenlaisiin digitaalisen sisällön toimittamista koskeviin sopimuksiin, joihin sovelletaan digitaalista sisältöä koskevaa direktiiviä. Tämä auttaisi arvioimaan, missä määrin näitä kahta välinettä (ja erityisesti niiden määritelmiä) on tarpeen yhdenmukaistaa johdonmukaisuuden varmistamiseksi.
7. Digitaalista sisältöä koskevan direktiivin ja EU:n muun lainsäädännön, kuten EU:n immateriaalioikeuden tai EU:n televiestintäpalveluita koskevan lainsäädännön, välisen suhteen osalta 3 artiklan 7 kohdassa edellytetään lisäselvityksiä.
8. Lisäksi on vältettävä puuttumasta millään tavoin EU:n yleisen tietosuoja-asetuksen soveltamiseen. Yleinen tietosuoja-asetus tarjoaa jo kattavat puitteet henkilötietojen suojaa koskeville oikeuksille. Digitaalista sisältöä koskeva direktiivi ei saisi muuttaa näiden sääntöjen soveltamista. Jotta tuettaisiin neuvoston yksityisoikeustyöryhmässä käytävää perusteellista keskustelua henkilötietojen käsittelyn oikeusperustasta digitaalisen sisällön toimittamista koskevien sopimusten yhteydessä, olisi syytä ottaa käyttöön vertailutaulukko ja käydä perusteellisempaa keskustelua tietosuoja-asiantuntijoiden kanssa. Tämä voisi auttaa määrittämään, mitkä henkilötietojen suojaa koskevat oikeudet kuuluvat yleiseen tietosuoja-asetukseen ja mistä sopimusoikeuteen liittyvistä oikeuksista on säädettävä digitaalista sisältöä koskevassa direktiivissä.

⁵ Kuluttajansuojadirektiivin 30 artiklassa säädetään seuraavasti:
"Komissio antaa viimeistään 13 päivänä joulukuuta 2016 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta. Kertomukseen sisällytetään erityisesti arviointi tämän direktiivin säännöksistä, jotka koskevat digitaalista sisältöä, peruuttamisoikeus mukaan lukien. Kertomukseen liitetään tarvittaessa lainsäädäntöehdotuksia direktiivin mukauttamiseksi kuluttajien oikeuksien alalla tapahtuneeseen kehitykseen."

c) Yhdenmukaistaminen

9. Tähän mennessä käydyissä keskusteluissa on kannatettu laajasti lähestymistapaa, jossa pyritään yhdenmukaistamaan EU:n tasolla direktiivin tavoitteiden kannalta keskeiset sopimusoikeudelliset näkökohdat. Tämän kohdennetun lähestymistavan mukaisesti direktiivissä olisi tehtävä täysin selväksi, missä määrin se vaikuttaa jäsenvaltioiden sopimusoikeudelliseen lainsäädäntöön ja mitkä asiat jäävät jäsenvaltioiden kansallisen toimivallan piiriin. Tulevien neuvottelujen tavoitteena pitäisi olla mahdollisimman kattava täysimääräinen yhdenmukaistaminen. Samalla olisi pidettävä mielessä, että lopulliset päätökset direktiivin yksittäisten säännösten yhdenmukaistamistasosta voidaan tehdä vasta kun perusteellisessa keskustelussa päästään pidemmälle.

B. Digitaalista sisältöä koskevan direktiivin soveltamisala

a) Elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien väliset sopimukset

10. Keskusteluissa kannatettiin selkeästi sitä, että EU:n sopimusoikeudellisia sääntöjä digitaalisen sisällön toimittamisesta sovellettaisiin ainoastaan elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisiin sopimuksiin. Digitaalista sisältöä koskevassa direktiivissä olisi siksi keskityttävä elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisiin sopimuksiin, ainoana poikkeuksena mahdollisesti toimittajan takautumisoikeus liiketoimintaketjussa (17 artikla).

b) Digitaalisen sisällön määritelmä ja vastiketyypit

11. Koska tavoitteena on teknologianeutraali lainsäädäntö, jossa sääntöjä ei voi kiertää esimerkiksi vain muuttamalla digitaalisen sisällön rakennetta tai teknistä konseptia tai käyttämällä eri jakelukanavaa, tähän mennessä käydyissä keskusteluissa on osoitettu laajaa periaatteellista kannatusta sille, että direktiiviä sovellettaisiin digitaaliseen sisältöön kattavasti. Digitaalista sisältöä koskevassa direktiivissä olisi sen vuoksi määriteltävä "digitaalinen sisältö" niin, että se kattaa tällä hetkellä markkinoilla olevan digitaalisen sisällön erittäin laajasti ja on avoin tulevalle tekniselle kehitykselle. Yleisen johdonmukaisuuden varmistamiseksi olisi myös otettava huomioon mahdollisesti tarvittavat muutokset digitaalisen sisällön määritelmiin, joita on käytetty muussa EU:n lainsäädännössä, kuten kuluttajansuojadirektiivissä.

12. Tavaroihin sisällytettyyn digitaaliseen sisältöön sovellettavista säännöistä on keskusteltava lisää. Yhtenä mahdollisuutena voisi olla, että tuotteisiin, joihin sisällytettyjen ohjelmistojen toiminnot ovat toissijaisia tavaran ensisijaisiin toimintoihin nähden, sovellettaisiin tavarannmyyntiä koskevia sääntöjä. Näyttää kuitenkin siltä, että on edelleen syytä pohtia vaihtoehtoja, kuten sitä, että itse aineelliseen välineeseen sovellettaisiin tavarannmyyntiä koskevia sääntöjä ja digitaaliseen sisältöön digitaalisen sisällön toimittamista koskevia sääntöjä.
13. Periaatteellista tukea annettiin ajatukselle, jonka mukaan direktiiviä voitaisiin soveltaa myös sopimuksiin, joissa digitaalista sisältöä toimitetaan muuta vastiketta kuin rahaa vastaan. Kun otetaan huomioon, että henkilötiedoilla on nykyaikaisissa liiketoimintamalleissa aiempaa suurempi arvo, digitaalista sisältöä koskevaa direktiiviä olisi sovellettava digitaalisen sisällön toimittamiseen henkilötietoja vastaan. Tarvitaan kuitenkin lisää keskusteluja siitä, miten direktiiviä olisi sovellettava tällaisiin sopimuksiin. Selvennystä tarvitaan etenkin käsitteen "aktiivisesti toimitetut henkilötiedot" tarkasta merkityksestä ja käsitteen käyttämisen tarkoituksenmukaisuudesta.
14. On pohdittava perusteellisemmin, voidaanko direktiiviä soveltaa sopimuksiin, joissa digitaalista sisältöä toimitetaan " muita tietoja " vastaan, ja jos voidaan, missä määrin, koska käsitteen sisältö on edelleen epäselvä. Tässä yhteydessä tärkeä on myös kysymys siitä, mitä tarkoitetaan "aktiivisesti toimitetulla".

c) Oikeus vahingonkorvaukseen

15. Tähänastisissa keskusteluissa ei ole ilmennyt tarvetta sisällyttää direktiiviin digitaalista sisältöä koskevia vahingonkorvaussääntöjä direktiivin tavoitteiden saavuttamiseksi. Direktiivin 14 artiklassa oleva säännöshdotus aiheutti valtuuskuntien keskuudessa suurta huolta. Kaikilla jäsenvaltioilla on lainsäädännössään vahingonkorvausjärjestelmä, mutta järjestelmien laajuus ja yksityiskohtaiset säännöt voivat vaihdella jäsenvaltioittain. Koska 14 artiklaan sisältyy laajakantoinen viittaus jäsenvaltioiden kansallisiin lakeihin, säännöksen katsottiin enemmän hämmentävän kuin selkeyttävän tilannetta; säännös ei edistäisi sisämarkkinoiden vahvistamista, korkeatasoista kuluttajansuojaa eikä oikeusvarmuuden lisäämistä.

16. Direktiivin ei sen vuoksi tulisi kattaa oikeutta vahingonkorvaukseen, joten 14 artikla ja 2 artiklan 5 kohdassa oleva vahingonkorvauksen määritelmä voitaisiin poistaa. Selvyyden vuoksi olisi kuitenkin harkittava täsmennyksen lisäämistä direktiiviin sen toteamiseksi, että mikään direktiivissä ei vaikuta jäsenvaltioiden mahdollisuuteen ottaa kansallisessa lainsäädännössään käyttöön tai pitää voimassa vahingonkorvausoikeutta koskevia sääntöjä.

C. Oikea tasapaino kuluttajien ja toimittajien etujen välillä

17. Tähän mennessä käydyissä keskusteluissa on pidetty äärimäisen tärkeänä sitä, että uusilla säännöillä pystytään luomaan tasapainoinen järjestelmä. Tämä tarkoittaa, että niillä olisi varmistettava korkeatasoinen kuluttajansuoja ja samalla luotava liiketoimintaystävällinen ympäristö EU:n yrittäjille. Sääntöjen olisi myös oltava teknologianeutraaleja, tehokkaita ja helposti sovellettavia. Tämän vaatimuksen suhteen oltiin yleisesti yhtä mieltä siitä, että digitaalista sisältöä koskevan direktiivin tiettyjä kohtia on mukautettava, jotta säännöt hyödyttävät sekä sisämarkkinoita että EU:n kansalaisia.

a) Teknologianeutraalit ja helposti sovellettavat säännöt

18. Keskusteluissa tehtiin hyvin selväksi, että varovaisuus on tarpeen uusien alojen säänneltäessä. Neuvoston yksityisoikeustyöryhmälle voisi olla hyötyä IT-asiantuntijoiden tarjoamasta teknisestä tuesta, jotta saataisiin parempi käsitys siitä, mitä mahdollisia vaikutuksia monenlaisten digitaalisten sisältöjen ja erilaisten vastikkeiden sisällyttämisellä voisi olla direktiivin soveltamiseen käytännössä.
19. Jotta säännöt olisivat helposti sovellettavia, teknologianeutraaleja ja avoimia tulevalle tekniselle kehitykselle, on tärkeää, että tulevassa työssä keskitytään tekemään säännöistä niin joustavat, että niitä voidaan soveltaa direktiivin kattamiin erilaisiin digitaalisiin sisältöihin ja erityyppisiin vastikkeisiin monimutkaistamatta oikeudellista ympäristöä liikaa. Tässä yhteydessä on myös selvitetävä, miten voidaan varmistaa, että kuluttajat ovat tietoisia oikeuksistaan antaessaan digitaalisen sisällön vastikkeeksi jotain muuta kuin rahaa.

b) Sopimuksenmukaisuustesti

20. Se, että komission alkuperäisessä ehdotuksessa asetetaan vaatimustenmukaisuustestissä etusijalle *subjektiiviset* kriteerit (eli sopimuksessa esitetyt kriteerit, jotka perustuvat useimmiten vakioehtoihin), on aiheuttanut huolta useissa jäsenvaltioissa. Syynä on lähinnä se, että tällainen sääntö voisi aiheuttaa riskin siitä, että toimittajat välttävät virhevastuun soveltamalla sopimuksissaan erittäin matalaa vaatimustasoa. Tämä vaarantaisi kuluttajansuojan, koska kuluttajilla on yleensä vähäiset mahdollisuudet vaikuttaa (vakio)sopimusehtoihin. Huolta aiheutti myös se, että tällöin kuluttajille siirtyisi taakka tutkia sopimus huolellisesti.
21. Paremmen tasapainon saavuttamiseksi jatkokäsittelyn lähtökohtana pitäisi olla lähestymistapa, joka on paremmin yhteensopiva direktiivin 1999/44/EY ja tavaroiden verkkokauppaa koskevan direktiivin kanssa. Tällöin kaiken digitaalisen sisällön vaatimustenmukaisuutta olisi arvioitava niin sopimusehtojen kuin EU:n lainsäädännössä määriteltyjen *objektiivisten* vaatimustenmukaisuuskriteerien perusteella.

c) Selkeät säännöt digitaalisen sisällön toimittamiselle

22. Keskusteluissa on käynyt ilmi, että kuluttajan tosiasiallisten oikeuksien varmistamiseksi digitaalista sisältöä koskevassa direktiivissä on oltava selkeät säännöt digitaalisen sisällön toimittamisesta ja etenkin ajankohdasta, jolloin digitaalinen sisältö on määrä toimittaa kuluttajalle.
23. Tältä osin ehdotettiin, että digitaalisen sisällön toimittamista koskevat säännöt voitaisiin yhdenmukaistaa suuremmassa määrin kuluttajansuojadirektiivin tavarantoimitussääntöjen kanssa ja että toimitusajankohdaksi olisi valittava ajankohta, jona digitaalinen sisältö saapuu kuluttajan laitteelle tai kuluttajan nimeämälle kolmantena osapuolena toimivalle välittäjälle. Tämä tarkoittaa, että toimittaja olisi periaatteessa vastuussa silloin kun toimittamatta jättäminen johtuu syistä, jotka eivät johdu kuluttajan digitaalisesta ympäristöstä tai kuluttajan hallinnassa olevista seikoista.

24. Neuvoston yksityisoikeustyöryhmälle voisi olla hyötyä IT-asiantuntijoiden tarjoamasta teknisestä tuesta, jotta saataisiin täysi ymmärrys siitä, miten digitaalisten sisältöjen toimittaminen toimii käytännössä, ja voitaisiin ottaa asianmukaisesti huomioon tilanteet, joissa toimitus epäonnistuu kolmannen osapuolen vuoksi.
25. Voisi olla myös syytä pohtia, pitäisikö direktiiviin sisällyttää todistustaakkasääntö sen osalta, onnistuiko digitaalisen sisällön toimittaminen vai ei.

d) Toimittajan virhevastuu ja todistustaakka

26. Tähänastisissa keskusteluissa on yleisesti oltu yhtä mieltä siitä, että toimittajan olisi oltava vastuussa kuluttajaa kohtaan, jos toimitettu digitaalinen sisältö ei ole sopimuksen mukaista. Useat valtuuskunnat kuitenkin katsoivat, että lähestymistapa, jossa ei säädetä vähimmäis- tai enimmäisaikarajaa toimittajan vastuulle digitaalisen sisällön virheellisyydestä eikä siihen liittyvälle todistustaakan kääntymiselle (9 artiklan 1 kohta), ei takaa asianmukaista tasapainoa.
27. Jotta saavutettaisiin parempi tasapaino kuluttajan etujen ja liiketaloudellisten etujen välillä ja parannettaisiin oikeusvarmuutta, jatkokäsittelyjen lähtökohtana voisi olla lähestymistapa, jossa direktiivissä säädettäisiin, kuinka pitkään ja millä ehdoilla kuluttaja voi vaatia toimittajaa vastaamaan virheellisyydestä ja hyötyä 9 artiklan 1 kohdassa säädetyistä todistustaakan siirtymisestä. Tällainen lähestymistapa olisi yhteensopivampi direktiivin 1999/44/EY ja tavaroiden verkkokauppaa koskevan direktiivin kanssa.

e) Oikeussuojakeinot virheen korjaamiseksi

28. Yleisesti oltiin yhtä mieltä siitä peruseriaatteesta, että jos toimittaja ei toimita digitaalista sisältöä sopimuksen mukaisesti, kuluttajalla olisi oltava oikeus vaatia digitaalisen sisällön saattamista sopimuksen mukaiseksi kohtuullisessa ajassa ilman, että siitä aiheutuu hänelle merkittävää haittaa tai mitään kustannuksia, taikka oikeus hinnanalennukseen tai sopimuksen purkamiseen.
29. Tähänastisissa keskusteluissa on myös ilmennyt laaja tuki sille ajatukselle, että säädettäisiin, missä järjestyksessä näitä kuluttajan oikeussuojakeinoja voi käyttää, vaikka tästä kysymyksestä ei päästykään yleiseen yhteisymmärrykseen. Virheellisyys olisi korjattava tavalla, joka on kyseisessä tapauksessa osapuolten kannalta tehokas. Siitä, miten tämä tavoite voitaisiin saavuttaa parhaiten, olisi keskusteltava lisää.

f) Muut kuluttajan oikeudet

30. Keskusteluissa 15 ja 16 artikloista, jotka koskevat digitaalisen sisällön muuttamista ja pitkäaikaisten sopimusten purkamista, on kannatettu taustalla olevaa tavoitetta suojata kuluttajia kohtuuttomilta sopimusehdoilta, joilla heidät voitaisiin sitoa muutettuun sopimukseen tai pitkäaikaiseen sopimukseen, jota he eivät enää halua. Teknisellä tasolla on pohdittava tarkemmin sitä, miten tavoite voitaisiin saavuttaa parhaiten oikeasuhtaisesti ottaen huomioon kuluttajien ja toimittajien edut ja pitäen mielessä kohtuuttomia sopimusehtoja koskevan laajemman lainsäädäntökehyksen.